

Z civilních rozhodnutí vrchního soudu v Praze.

Proti usnesení, jímž bylo rozhodnuto v řízení před okresními soudy o žalobní žádosti omezené na útraty sporu, není přípustný rekurs. Ustanovení § 517 odst. 1. č. 5 c. ř. s. týká se pouze rozhodnutí o nákladech, jež jest hraditi nezávisle na výsledku věci hlavní.

Obmezením žaloby na útraty sporu stala se sporná věc věci nepatrnou ve smyslu § 448 c. ř. s. (Srovnej rozhodnutí nejvyššího soudu č. 3868 sb. Vážného). Ve věcech nepatrných lze napadati rozsudek toliko pro zmatečnost podle § 477 č. 1 až 7 c. ř. s. (arg. 501 c. ř. s.).

Totéž platí o útratovém výroku pojatém do bagatelního rozsudku. Na věci nic nemění, že v daném případě mělo býti rozhodnuto o útratách sporu pouhým usnesením, neboť též útratový výrok, pojatý do rozsudku, jest pouhým usnesením.

Tomu není na závalu ustanovení § 517 č. 5 c. ř. s., neboť toto ustanovení má na mysli pouze ona rozhodnutí o nákladech, jež jest hraditi nezávisle na výsledku věci hlavní.

V daném případě však rozhodnutí o nákladech sporu bylo závislým na výsledku věci hlavní po rozumu § 41 c. ř. s. Nepřípustnou stížnost do útratového výroku v kontumačním rozsudku bylo proto podle ustanovení § 526, odst. 2 c. ř. s. odmítnouti.

(Usnesení ze 16. května 1935 - R II 164/35.)

Soud rozhodující o odporu proti prozatímnímu opatření má se obmeziti toliko na zkoumání zákonných podmínek pro povolení prozatímních opatření předepsaných. Není věci soudu, aby se zabýval též pravostí a dobytelností obstavené pohledávky.

Stížnost jest důvodná. Napadeným usnesením vyhověl soud vznesenému odporu a povolené prozatímní opatření zrušil, z důvodu, že je podle § 379 ex. ř. nepřipustná obstávka pohledávky žalovanému nepřislušející. Je ovšem pravda, že v cit. § se mluví o tom, a předpokládá se, že obstavená pohledávka přísluší odpůrci ohrožené strany proti jiné osobě a že tudíž nemůže býti obstavena pohledávka třetí osoby proti třetí osobě, avšak v daném případě tvrdí žalující strana, prozatímního opatření se domáhající, že žalovanému přísluší pohledávka ve výši 15.000 Kč proti M. Č. a není věci soudu zkoumati, zda tomu skutečně a po právu tak jest, neboť existence a dobytelnost obstavené pohledávky týká se jen navrhovatele příp. ještě i dotyčného poddlužníka a soud se má toliko obmeziti na zkoumání zákonných podmínek na povolení prozatímního opatření vůbec předepsaných t. j. osvědčení žalobního nároku, osvědčení nebezpečí a abstraktní přípustnosti způsobu zajištění.

(Usnesení z 22. ledna 1935 - R V 57/35.)

Zákon z 30. I. 1920, č. 82 sb., kterým se upravují právní poměry domovníků: Pro spory o odměnu za zvláštní práce, nesouvisející se správou domu (§ 6, odst. 2) jsou příslušny řádné soudy, koná-li domovník tyto práce bez zvláštního smluvního podkladu; byla-li uzavřena smlouva, nastává příslušnost soudů pracovních.

Jde o to, je-li založena pro tento spor příslušnost podle § 16, zák. č. 82/20 a jde-li tedy o nárok podle § 6, odst. 2 téhož zákona, aneb o nárok založený na zvláštní námezdní smlouvě, která sice byla ujednána u příležitosti uzavření smlouvy domovnické a jen s ohledem na tuto smlouvu, kterou však dlužno považovati za smlouvu samostatnou.

Rekursní soud je toho názoru, že stanovisko prvního soudu je správné. Ustanovení § 6, odst. 2 cit. zák., týká se případu, kdy domovník koná fakticky jiné práce, než které jsou vlastními pracemi domovnickými; kde však je smlouva o konání zvláštních prací, tu třeba tato smlouva je obsažena ve smlouvě domovnické, je mezi stranami vedle poměru domovnického ještě zvláštní poměr námezdní a pro spory z tohoto poměru nepřichází v úvahu předpis o příslušnosti v § 16 domovnického zákona, nýbrž je založena příslušnost pracovního soudu. Při tom nezáleží na tom, bylo-li ujednání této zvláštní smlouvy na straně žalovaného obchodem, neboť když jde o námezdní poměr, nastupuje příslušnost pracovního soudu i v takovém případě.

Pro posuzování povahy smlouvy rozhoduje její obsah a nikoliv označení smlouvy; může zajisté i ve smlouvě tržové býti ujednána smlouva služební a pod. V našem případě jde o zvláštní námezdní smlouvu.

Z těchto důvodů nemohlo býti rekursu vyhověno.
(Usnesení z 25. února 1935 - R II 70/35.)

Dr. Zavřel.

Byla-li žaloba doručena nesprávně jiné osobě téhož jména jako skutečný žalovaný, může tato učiniti pouze návrh na přisouzení útrat, nikoliv na zamítnutí žaloby, jež proti ní nesměřuje.

Směnečná žaloba proti Josefu El-ovi byla nesprávně doručena Josefu El-ovi mladšímu. Proti směnečnému platebnímu příkazu podal Josef El. mladší námítky, v nichž žádal zrušení směnečného platebního příkazu a přisouzení útrat sporu.

Okresní soud obchodní v Praze odmítl směnečné námítky vznesené Josefem El-em mladším a uznal jej povinným zaplatiti žalobci náklady jednání z těchto důvodů: Směnečný platební příkaz byl následkem nedostatečné adresy mylně doručen. Když Josef El. ml. shledal, že zásilka doručená se jeho netýká, stačilo pouhé vrácení směnečného platebního příkazu soudu s příslušným upozorněním,